З НОВИМ РОКОМ! З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

З Новим роком,
браття милі,
В новім щастю,
в новій силі
Радісно вітаю вас
І бажаю,
щоб в здоров'ю,
В мирі,
з братньою любов'ю
Відтепер ішов вам час…

Іван ФРАНКО

1 (521)
1 січня
2015 р.

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзебчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського,18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ "Ідея Банк" МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редагувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

ШАНОВНІ КРАЯНИ!
ДОРОГІ ПРОСВІТЯНИ!

Відійшов у минуле 2014 рік. Він увійшов в історію, як рік фактичної війни України з російським аґресором, боротьби за державну незалежність, національну гідність і цілісність держави. Наш народ все більше усвідомлює себе як політична нація у всіх реґіонах України.

2014 рік – ювілейний рік нашого генія Тараса Шевченка. І просвітяни області відзначили його не тільки різноманітними заходами, але й організацією разом з владою Музею народної шани Тараса Шевченка в НД «Просвіта», що стало подією в культурному житті краю.

В умовах російської аґресії наша «Просвіта» стала ініціатором та організатором ГО «Народне ополчення Прикарпаття» як форми територіальної оборони, максимально сприяла акціям допомоги бійцям АТО і переселенцям зі сходу та півдня України.

Просвітянська ідея як найуспішніший соціально-політичний проект в історії України стає все більше затребуваною в суспільстві. «Просвіта» домагається розуміння того, що лише на основі національної ідеї, українських традицій у духовній, матеріальній та державній сферах можна побудувати міцну та успішну державу. Таке усвідомлення приходить не само собою, а в боротьбі з загрозами антиукраїнства, політичної продажності, особистого та групового егоїзму.

Тому кожен осередок «Просвіти» є й осередком народного об'єднання навколо української національної ідеї. І варто завжди пам'ятати, що ми – сильний і талановитий народ, який, об'єднавшись навколо національних українських цінностей, може організувати успішне державне життя й побудувати процвітаючу державу. І на прапор боротьби за Українську Україну маємо взяти Заповіт нашого Пророка Тараса Шевченка: «Борітеся – поборете, вам Бог помагає!».

Але водночас ми повинні, як закликав святіший кардинал Гузар, жертовно працювати в ім'я народу так, ніби все залежить від кожного з нас.

Шановні друзі! Сердечно вітаю вас з Новим, 2015, роком і з Різдвом Христовим – святом, яке для нас має особливий сакральний зміст.

Хай новий рік буде щасливим, успішним для кожного з нас і всієї України, а Різдвяні свята, зігріті українською традицією, спільними почуваннями, молитвою і колядою, зміцнять дух, додадуть упевненості й віри в нашу перемогу.

Хай ці свята увійдуть у ваші домівки з миром, радістю і Божою благодаттю.

З Новим роком!
Христос народився!
Славімо Його!

Голова ОО ВУТ «Просвіта» імені Тараса Шевченка
Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ

ПЕРСПЕКТИВА

БЮДЖЕТ-2015

Парламент ухвалив державний бюджет України на 2015 рік.

За це рішення проголосували 233 депутати.

«Є пропозиція проголосувати за проект закону "Про державний бюджет" з урахуванням всього, що було сказано під стенограму», – зазначив наприкінці свого виступу Арсеній Яценюк.

«Комітету слід передбачити відповідні зміни, подати на підпис голові. А 15 лютого ми з вами ухвалимо новий проект закону "Про державний бюджет", – заявив він. Після цього депутати проголосували за законопроект № 1000 та заспівали державний гімн України.

Голова Володимир Гройсман оголосив засідання ВР закритим.

Нагадаємо, частина депутатів виступала проти голосування поспіхом за бюджет, який не читали, та звинувачували Уряд у шантажуванні.

Члени коаліції дійшли згоди, що найбільш «драконівські» скорочення видатків бюджету будуть розповсюджуватися лише на 2015 рік як складний рік для економіки та країни.

Про це заявив голова фракції «Самопоміч» Олег Березюк за підсумками засідання Ради коаліції.

«У 2016 році ці норми можна буде переглянути. Крім того, ми відстояли що залишаються доплати для вчителів, дошкільної освіти, та спортивних шкіл», – заявив Березюк.

Разом з тим у «Самопомочі» наполягають на скороченні видатків на прокуратуру та на суддів.

«Вони працюють неефективно, ми сподіваємося, що це стимулюватиме їх виконувати свою роботу краще. Мова йде про скорочення чисельності складу Прокуратури та урізання максимальних зарплат та пенсій для суддів», – зауважив Березюк.

ПОСТАТІ

І ВСЕ-ТАКИ ПРАПОР!..

1 СІЧНЯ МИНАЄ 104-та річниця ПРОВІДНИКА ОУН СТЕПАНА БАНДЕРИ

Зазвичай, до таких дат у ЗМІ з'являються публікації, документальні, а то й художні, фільми, спогади про такі історичні постаті. Переглянули нещодавно такий об'ємний нібито документальний матеріал «Секрети Степана Бандери» і глядачі телеканалу «1+1». Біда, коли прочитанням нашої історії та українською ідеологією займаються люди іншої ментальності. Бо під виглядом об'єктивності й неупередженості вони намагаються всіляко скомпрометувати, а то й спаплюжити, її історичні постаті. Це щось, як дослідження життя Тараса Шевченка сумновідомим Бузиною. Зрештою, є подібне дослідження нашого Пророка (демонструвався навесні цього року на згаданому каналі) тими ж авторами, що створили фільм про С. Бандеру.

Можна дискутувати чи не по кожній позиції, яку пропонують вони. Скажімо, з перших кадрів заперечують прізвище Бандера як прапор, вибудовують лінію «ущербності» свого героя, як то за зростом, сприйняття жінками, у стосунках з товаришами і т. ін. І на підкріплення своїх висновків нібито опираються на архівні матеріали, зокрема, свідчення одного німецького офіцера, який потрапив у руки СМЕРШу і зізнавався у контактах з С. Бандерою. Хочеться нагадати авторам фільму, що навіть героїчні радянські маршали й генерали, які потрапляли в застінки НКВД, як то Якір, Тухачевський та інші, зізнавалися навіть у шпигунстві на користь японської, англійської, німецької і хто знає яких ще розвідок. А що вже казати про німецького офіцера. Він сказав те, чого від нього вимагали смершівці.

Одним із послань стрічки є запитання: «Чому радянська влада так нещадно винищувала родину С. Бандери? Чому вона так його боялась?» На жаль, відповіді глядачі так і не отримали. Хоч її можна було б знайти у збірнику теоретичних статей Провідника ОУН «Перспективи української революції». Та протягом усього чи не двогодинного фільму з неї не використано жодної цитати і навіть посилання на неї немає. А відповідь очевидна: С. Бандера боровся й гуртував українську націю за державність і незалежність України. Тому він був і залишається нашим Прапором і в нинішні часи тяжких випробувань війни з Московщиною.

(Чит. стор. 2)

ПРЯМА МОВА:

ВАСИЛЬ СКРИПНИЧУК, голова обласної ради: ЦЕ ВЖЕ ТАКИ НАЦІЯ

– Цей рік був для всіх нас гірким – зі смертями й важкими пораненнями наших співвітчизників на столичному Майдані і в зоні АТО, але це рік українського духу. Рік людей, котрі показали, що вони вже не є і не будуть рабами, не будуть залежними від владних структур, а можуть бути залежними лише від своєї доброї волі й від нормальних законів, які, сподіваюся, невдовзі будуть однаковими для всіх громадян держави. Висновок, який я зробив для себе, власне, ще з осені 2013-го: ми маємо українську націю, вже не поділену за мовною ознакою. Бо мова українських вояків на Донбасі єдина і зрозуміла кожному з них: тут – ми, а там, зовсім недалеко, – ворог… Може, це ще не та українська нація, про яку мріяли ідеологи націоналізму в давніші й ближчі до нас часи, але це вже таки нація.

НАРОДОВЛАДДЯ

СЕСІЮ ПРОДОВЖИЛИ

Перед початком роботи 34-ої сесії обласної ради шостого демократичного скликання, яка почалася у понеділок, керівники області традиційно вручили нагороди державного та обласного рівнів відзначеним. На жаль, довелося вручати вже батькам старшого солдата Павла Ільчука, уродженця с. Вороненка Яремчанської міськради, котрий загинув в АТО, орден «За мужність» III ступеня, яким його удостоєно посмертно. Присутні вшанували пам'ять героя хвилиною мовчання.

Депутати внесли зміни до обласного бюджету на 2014 рік. Затверджено реґіональну цільову програму розвитку донорства крові, її компонентів та виготовлення препаратів з них на 2015–2017 роки.

Депутати затвердили у новій редакції статути підприємств, установ та організацій спільної власності територіальних громад сіл, селищ, міст області. Заслухано звіти керівників таких установ та організацій. Буде створено тимчасову контрольну комісію для перевірки діяльності директора Снятинського психоневрологічного інтернату Михайла Пасічного та директора Снятинського дитячого будинку-інтернату Леонтія Шимчука.

Йшлося також про необхідність неухильного дотримання на території України вимог закону України «Про заборону грального бізнесу в Україні». Депутати схвалили звернення обласної ради до Верховної Ради щодо внесення змін до чинного законодавства України у сфері азартних ігор. Розглянуто низку майнових та земельних питань. Оголошено ряд звернень, зокрема, одне з них виголосив депутат, голова ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка Степан Волковецький ***(чит. 2 стор.).***

Оскільки Державний бюджет України на 2015 Верховна Рада ухвалила лише на світанні 29 грудня, постійні комісії обласної ради не мали можливості опрацювати пов'язані з ним показники обласного бюджету. Депутати вирішили розглянути питання про обласний бюджет – 2015 на другому пленарному засіданні облради, яке відбудеться 5 січня.

ДЕПУТАТСЬКИЙ ЗАПИТ

ВИСТУП

ДЕПУТАТА ОБЛАСНОЇ РАДИ, ГОЛОВИ ІФ ОО ВУТ «ПРОСВІТА» ім. Т. ШЕВЧЕНКА СТЕПАНА ВОЛКОВЕЦЬКОГО

Шановні панове голови обласної ради та облдержадміністрації, президіє, панове депутати та запрошені, краяни!

Хочу від імені фракції «Батьківщина» звернутися з питанням, яке, мабуть, хвилює все українське суспільство. Мова іде про внесок багатих і дуже багатих людей України – олігархів – у вирішення нагальних проблем держави, найперше питань оборони, а також пов'язане з цим питання приватизації.

Відомо, що у всіх країнах багаті люди мають значний вплив у суспільстві. Але відомо також, що вони несуть певну відповідальність і належним чином реаґують на проблеми в своїх країнах. Так, американський мільярдер Білл Гейтс 50 відсотків своїх статків заповів на потреби суспільства. Це при тому, що США є провідною країною світу, не є, як Україна, в стані неоголошеної війни з аґресором, і не є в такому критичному економічному стані, як Україна.

Очевидно, що наші багаті й дуже багаті мали б бути першими захисниками Вітчизни, нашої Незалежності, хоча б тому, що вони отримали від неї, Незалежності, найбільше матеріальних благ.

А що ми бачимо?

У той час, коли тисячі простих, явно небагатих людей, віддають усе, можливо, останнє, для оборони країни, коли сотні найкращих синів України віддали свої молоді життя за нашу (і їхню також) свободу, наші спритняки-нувориші частіше всього демонструють цілковите іґнорування проблем суспільства, а дехто з них, як наприклад, Ринат Ахметов, є явно відповідальні за ситуацію на Донбасі.

Достукатися до їхньої совісті навряд чи зможемо, бо не можна достукатися до того, чого немає. Про громадянську відповідальність чи елементарну людську порядність тут не йдеться.

Так що ж за таких обставин маємо робити ми, депутати? Пропоную пригадати, що в дуже багатьох випадках процеси приватизації проходили не в інтересах суспільства. Власники-«приватизатори» часто не виконують своїх обов'язків.

Маю пропозицію, і прошу вважати це моїм депутатським запитом, до голови облдержадміністрації, голови обласної ради та прокурора області розпочати перевірку законності й ефективності приватизації з часу приходу до влади режиму Януковича (2010) для десяти найбільших підприємств області.

Для цього пропоную:

1. Створити комісію із представників Фонду державного майна, облдержадміністрації, обласної ради та прокуратури області для перевірки дотримання законності й ефективності приватизації десяти найбільших об'єктів області, включаючи Бурштинську ТЕС (власник – Р. Ахметов), приватизованих за час режиму Януковича. Предметом перевірки має бути виконання власниками зобов'язань, передбачених договором купівлі-продажу, у т. ч. питання соціального пакету, екології, сплати податків і т. ін., а також те, наскільки умови приватизації відповідають інтересам краю і держави.

2. У першому кварталі 2015 року розглянути зазначене питання зі звітом цієї комісії на сесії обласної ради.

3. Оприлюднити на сайті обласної ради та в газеті «Галичина» матеріали приватизації (купівлі-продажу), висновки комісії.

Громадськість краю має право знати, хто і на яких умовах приватизував народне добро, та як воно використовується. Дякую!

Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ
29.12.2014 р.

ЗАПРОШЕННЯ

РІК ПОЛКОВНИКА УПА ВАСИЛЯ АНДРУСЯКА

Його покутяни оголосили на відзначення 100-ліття героя національно-визвольної боротьби, комбатанта тактичного відтинку ОУН–УПА «Чорний ліс» Василя Андрусяка. Та це подія не лише для Снятинщини й Прикарпаття, а й для всієї України, в якій знову переплелися героїчні і, на жаль, трагічні історичні паралелі. Бо триває цинічна московсько-українська війна...

Саме тому в такий суворий час нам усім необхідно гартуватися духом і тілом на прикладах таких героїв, котрі поклали свої життя на вівтар державності й незалежності, таких як полковник УПА Андрусяк і нинішні захисники української незалежності на Донбасі. І культивувати в молодого покоління дух незламності й героїзму.

Організаційний комітет запланував важливі заходи: у всіх школах району – тематичні слухання про життя-подвиг славного сина України В. Андрусяка; в бібліотечній системі готують інформаційні стенди, читання з метою вшанування пам'яті покутського повстанця, відомого під бойовими псевдо Різьбяр, Ґрегіт, Різун. Важливими мають стати зустрічі з живими упівцями, учасниками національно-визвольної боротьби.

А ще плануємо провести науково-практичну конференцію, приурочену до століття Ґреготa-Різуна. Сподіваємося, що керівництво області теж посприяє у проведенні не лише в Снятині, а й на теренах усього Прикарпаття заходів з метою вшанування Василя Андрусяка, оскільки це леґендарна історична постать справді національного масштабу.

Тож запрошуємо істориків та науковців долучитися до цієї важливої патріотичної роботи. Наразі просвітяни краю запланували опублікувати у місцевій пресі, обласних виданнях, а також у журналі «Снятин» цикл матеріалів про звитяжне життя В. Андрусяка. До ювілею національного героя районне Братство ОУН–УПА, яке на Снятинщині очолює Степан Москалик, спільно з районною владою готує пам'ятні медалі.

У час вшанування невмирущого подвигу повстанця буде проведено екскурсії в музеї національно-визвольної боротьби ім. В. Андрусяка, що в міській ратуші, а також у музеї Снятинської школи-інтернату (директор – В. Кушик), де є експонати з хатини над Прутом, в якій народився і зростав талановитий організатор підпільної мережі ОУН.

На народне віче, панахиду біля пам'ятника полковникові тактичного відтинку ОУН–УПА «Чорний ліс», а також на урочисту академію очікуємо гостей з різних куточків Івано-Франківщини. Заходи розпочнуться у Снятині 11 січня об 11.00. Від імені оргкомітету з відзначення у районі 100-літнього ювілею славного героя УПА запрошую на урочистості представників влади і громадськості з усієї області, родини Василя Андрусяка, живих свідків леґендарних боїв у Чорному лісі, членів Братства вояків ОУН–УПА, аби віддати шану героєві, помолитися за щасливу долю України, перемогу над ворогом. Очікуємо, що в день вікового ювілеї полковника УПА його батьківщину відвідають численні гості, серед яких будуть і учасники національно-визвольної боротьби, що триває на Донбасі, бійці Добровольчого українського корпусу «Правий сектор» та багато інших мужніх захисників Вітчизни.

Дмитро ДЯКУР,
голова оргкомітету

ПОСТАТІ

І ВСЕ-ТАКИ ПРАПОР!..

Втім, чи хотіли автори докопатись до істини, а чи їхнім завданням було інше: дискредитувати великого українця?..

Ми ж нагадаємо читачам лиш окремі штрихи життя Провідника ОУН, які підтверджують його постійну націленість на досягнення великої мети – утвердження вільної соборної Української держави.

Отож народився Степан Бандера 1 січня 1909 року в священичій сім'ї у с. Старий Угринів. З 1928 року він був членом УВО, а Крайовим Провідником ОУН став у 1933 р.

В той час, коли Бандера займав найвищі пости в організації, молоді українці сотнями потрапляли за ґрати на підставі звичайних підозр. Відомо, що Бандеру до арешту у 1934 році п'ять разів затримувала поліція – за нелеґальні переходи кордонів, пропаґанду, підозру в причетності до організації атентату. Втім, йому завжди вдавалося вирватися з рук поліції.

На початках в ОУН Степан Бандера належав до розвідувального відділу, але незабаром зайнявся пропаґандою, поширенням підпільної літератури та друком нових видань.

Бандера очолив пропаґандистський відділ у 22 роки, в 23 – став заступником Крайового Провідника, а в 24 – очолив Провід. З його ініціативи було відкрито нові шляхи транспортування підпільної літератури з-за кордону в Україну, створено підпільну друкарню та хімічну лабораторію. Він організував масштабну «шкільну» акцію, під час якої учні домагалися навчання українською мовою, а також «антимонопольну» – спрямовану на бойкот українцями купівлі та споживання тютюну й алкоголю, продаж яких знаходився у державній монополії.

За керівництва Степана Бандери були здійснені й найгучніші атентати.

Він був учасником двох гучних процесів, які в 1935–1936 роках відбулися у Варшаві та Львові (їх назвали «справою Бандери і товаришів»).

Користуючись правом «останнього слова», Степан Бандера на Львівському процесі сказав: «Тому, що в цій залі розглядали атентати, що їх виконувала організація, міг би хтось думати, що організація не числиться з життям людини взагалі й навіть з життям своїх членів, коротко скажу: люди, які ввесь час у своїй праці є свідомі, що кожної хвилини самі можуть втратити життя, такі люди як ніхто інші вміють цінити життя. Вони знають його вартість. ОУН цінує життя своїх членів, дуже цінує, але наша ідея в нашому понятті є велична, що коли йдеться про її реалізацію, то не одиниці, не сотні, а мільйони жертв треба посвятити, щоб її таки зреалізувати...»

На Варшавському та Львівському процесах над «Степаном Бандерою і товаришами» було звинувачено 29 осіб. У підсумку звинувачені були засуджені на 214 років в'язниці, 4 довічних ув'язнень, 3 смертні вироки (які за амністією замінені довічними термінами), двоє були виправдані.

Після вбивства Євгена Коновальця провід ОУН очолив Андрій Мельник. Проте група молодих націоналістів почала вимагати рішучих дій. Тому у лютому 1940 р. утворився Революційний провід ОУН. А через рік на Великому зборі його головою одностайно було обрано С. Бандеру. Він очолював його аж до вбивства 15 жовтня 1959 року. Та навіть після загибелі він так і залишився Прапором революційного руху націоналістів.

Богдан ВІВЧАР

ДО ПЕРВНІВ

ЧИ ТИ ЇЛА, ЧИ ТИ ПИЛА?..

Новий, 2015, рік за зорями – Кози. А пригадуєте, яка вона в українських народних казках вередлива. Скільки разів дід питав її: «Кізонько моя люба, кізонько моя мила... Чи ти їла, чи ти пила?» І ні разу не була вона щира. Зрозуміло, що Новий рік ви вже зустріли... Але ще буде Старий Новий рік.

Отож улюблені барви Кози і кольори року – яскраво-синій, соковито-зелений, а також сірий, фіолетовий, бірюзовий та блакитний.

Щодо декору, то фахівці радять обирати прикраси для дому у вигляді тваринок, у тому числі господині року. Ідеально підійдуть різноманітні кульки, малюнки, дзвіночки. Варто якомога більше розвісити по будинку символів майбутнього року. У новому році неабиякої популярності набудуть прикраси, виконані з вовни. Вони опиняться на вершині модного п'єдесталу. Прикрашаючи стіл, основну увагу слід приділити свіжій зелені, а також дерев'яному посуду.

Зустрічати рік Кози треба різноманітними стравами, на столі обов'язково повинні бути свіжі овочі та фрукти. Доречними також будуть молочні вироби й свіжа зелень. Щодо м'ясних страв, то тут думки розділилися. Одні вважають, що не варто їх вживати у новорічну ніч, інші, навпаки, рекомендують. А що не радять – то це зловживати алкогольними напоями, оскільки синя дерев'яна Коза зовсім не любить алкоголю.

Готуючи страви до столу, намагайтеся не використовувати ягнятину чи козлятину, щоби не образити тварин – символів року. Добрим місцем зустрічі є село. Крім застілля на свіжому повітрі, можна добряче повеселитися. Якщо ж сани, лижі й ковзани не підійдуть за погодою, то бодай можна покататися на конях. Та попри все, слід пам'ятати, що Коза – домашня тварина, а тому вона дуже цінує вірність, сім'ю, а також терпіння. В таку ніч не варто залишатися самому.

А щодо одягу, то Коза (Вівця) не терпить синтетики й інших штучних матеріалів, тому від них потрібно відмовитися. Це стосується не лише одягу і взуття, але й аксесуарів і прикрас. Віддавайте перевагу біжутерії з дерева й текстилю. Астрологи радять вдягатися у наряди з легких натуральних тканин. Вибираючи забарвлення одягу і прикрас, слід віддавати перевагу всім відтінкам синього та коричневого кольорів. Не менш актуальними будуть класичні чорно-білі кольори, а також бежевий.

До речі, Новий рік можна зустрічати не двічі (за старим і новим стилем), а навіть тричі. Бо насправді за китайським календарем рік Кози наступає аж 19 лютого.

Незабутнього вам Нового року!

КНИЖНИК

СТО ІСТОРІЙ ВИЗВОЛЬНОЇ ВІЙНИ

У бібліотеці Історичного клубу «Холодний Яр» у серії «Отаманія XX ст.» вийшла книжка Романа Коваля «Сто історій Визвольної війни» – про війну за Українську державу – від Гуцульщини до Кубані – з 1914-го до початку 1930-их рр.

Епіграфом до видання автор узяв слова козака Богданівського полку Валентина Сім'янціва: «Почеснішого нема на світі, як бути вояком і виборювати свою Батьківщину».

Дослідження засноване на спогадах січових стрільців, вояків Армії УНР, учасників повстансько-партизанського руху та кубанських козаків. Уміщено й енциклопедичні біографії авторів спогадів та їхні світлини.

«За весь час національно-соціальної визвольної боротьби нашого народу так багато було випадків самопожертви, відданості й любові до рідного краю, що годі й перелічити їх», – писав сотник Армії УНР Макар Каплистий, автор спогаду про бій під Джугастрою.

У цій книжці – лише сто історій української жертовності й любові до рідної землі. У ній немає вигадок, художнього вимислу, додавання драматичних деталей. Лаконічно – щоб як спалах фотоапарата висвічували епоху. А ще краще – щоб як у кіно. Щоб людина читала й бачила все це. І співчувала.

Книжка ця звернена до кожного українця, але насамперед до вояків і волонтерів – людей високого духу, людей, у грудях яких б'ються хоробрі серця. Нехай знають, що вони не самотні у своїй любові до України. Нехай безкорисливий подвиг людей, яких вони досі не знали, підтримує їх у вірі, додає сил і завзяття.

Н. К.

НАРОД І АРМІЯ

ВАЛЯНКИ ДЛЯ БІЙЦІВ

У селі Маркуші, що на Житомирщині, готують теплі подарунки військовим. У кабінеті трудового навчання сільської школи розгорнули міні-фабрику з виробництва валянків.

Ідея зігріти хлопців на передовій з'явилася у пенсіонерки Ніни Семенюк після перегляду відеосюжету, в якому вона побачила напівроздягненого солдата у літньому взутті, повідомляє Радіо «Свобода».

«Побачила я цього босого і голого солдата й подумала: ні, треба щось робити. Прийшла в школу. Директор Людмила Броніславівна сказала, що підтримає. Стараємось пошити стільки, скільки стане сил», – розповідає жінка.

Дирекція школи й селищний голова одразу ж відгукнулися на пропозицію волонтерки. Надали приміщення, відремонтували старі машинки, оголосили збір речей, яким можна дати нове життя. Валянки шиють зі старих шуб та шинелей, які у школу зносять люди з усього району.

За словами директора Людмили Дудник, школа вже давно успішно бере участь в освітній програмі «Старим речам – нове життя». Тепер заклад отримує нагороди за допомогу військовим.

Селяни пошили вже близько сотні пар валянок. Паралельно шукають спонсорів, щоб закупити ґумові калоші. Все, що встигнуть підготувати до Нового року, волонтерами передадуть на передову. Але зупинятися на досягненому не будуть.

ПОПЕРЕДНИКИ

УТВЕРДЖУВАЛИ УКРАЇНУ

Як ми вже писали, у меморіальному сквері Івано-Франківська відбулося покладання квітів до могили відомого громадського діяча, засновника станиславівської філії «Просвіти», вченого-лексикографа Євгена Желехівського. А у Центрі патріотичного виховання імені Степана Бандери традиційно згадували В'ячеслава Чорновола.

Учні шкіл міста переглянули документальний фільм «Великі українці. В'ячеслав Чорновіл».

Також відбувся круглий стіл на тему: «Євген Желехівський (1844–1885) – творець правопису «желехівки» (до 170-річчя від дня народження), який підготував і провів заступник директора ЦПВ ім. С. Бандери Мирослав Нагірний. У мультимедійній презентації були висвітлені пов'язані з Є. Желехівським місця нашого міста й основні моменти біографії.

Якщо В. Чорновіл терпів від переслідувань влади, поневірявся по карцерах радянських тюрем і трагічно загинув перед виборами Президента України 1999 р., то Є. Желехівський, хоч і не зазнав переслідувань, але прожив лише 41 рік. Вони не лише народилися в один день – перший 77 років тому, другий – 170, але й доля обох була по-своєму трагічною. Символічно, що в Івано-Франківську вулиця Є. Желехівського є бічною від вулиці В. Чорновола.

Про особливості й значення «желехівки» розповів кандидат філологічних наук Микола Сулятицький, доцент Івано-Франківського національного медичного університету.

Керівник учнівського об'єднання «Школа громадянської освіти» Марія Калин ознайомила присутніх зі сприйняттям «Малоруско-німецкого словаря» Є. Желехівського в науковому світі.

Відомий хорватський славіст В. Ягич наголошував, що «слов'янська наука завдячує його авторам за перший найповніший словник української мови». Цю працю називали «досконалим лексиконом», за його допомогою перекладали українські казки на англійську мову, твори Т. Шевченка – на французьку...

Мовознавці з Великої України по-різному оцінювали словник Є. Желехівського. Академік А. Кримський радив: «неодмінно придбати собі капітальну двотомну працю Желехівського...». Вчений справедливо зауважив, що «коли хто береться писати про українську лексику, то тому не випадає не знати, що є на світі великий двотомний (1117 сторінок) «Малоруско-німецкий словар» Є. Желехівського. У рецензії чеською мовою наш земляк І. Гануш писав: «Фонетичний правопис Желехівського пересвідчить, здається, кожного в тому, що українську мову не можна фонетично ототожнювати з російською мовою».

Лексикографічна праця Євгена Желехівського перевидана 1982 року в Мюнхені у серії «Українські граматики». Сучасний польський україніст М. Лесів вважає, що «для наукових цілей цей словник не втратив своєї вартості донині».

Мирослав НАГІРНИЙ

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

ОСВЯЧЕНО ПАМ'ЯТНИЙ ХРЕСТ

В селі Опришівці Івано-Франківської міськради освячено пам'ятний Хрест Героям Небесної сотні.

У присутності багатьох селян отець-мітрат Іван Репела разом зі священиками Тарасом, Русланом і Василем освятили пам'ятний Хрест на спомин саможертовного подвигу Героїв Небесної сотні.

П'ятиметровий символ подвигу встановили з ініціативи директора ВГЦ «Просвіта» Михайла Юськіва, а кошти на виготовлення Хреста надав депутат міської Ради Ярослав Бачкур.

Чітко прочитується вирізаний лазером на металі біблійний текст з Євангелія, зокрема: «Коли хоче хто йти вслід за мною, хай зречеться самого себе і хай візьме щоденного свого хреста та й за мною йде...» Так ориґінально оформили Хресне знамено дизайнер Надія Рекоча разом з директором КП «Гефест» Михайлом Клочком і його працівниками.

Промовляючи на урочистому вічу, Ярослав Базилько (дідусь Романа Гурика) розповів про коротке життя свого внука – Героя Небесної сотні і його хресну дорогу, яка пролягла з Прикарпаття в Київ, на Майдан, на Революцію гідності, задля кращого майбутнього всіх українців.

Освітлення Хреста виконано блакитним кольором, що відбивається від облагородженого металу й утворює наче небесне сяйво, яке видно далеко довкруги. Над цим працювали спеціалісти ДП «Міськсвітло», яке очолює шановний Юрій Волошанський. А заклали фундамент під Хрест і виклали майданчик довкруг працівники ТВК «Супутник» разом із директором Тарасом Сенчуком.

На закінчення урочистості дідусь загиблого Романа Гурика – Ярослав Базилько подякував усім тим, хто долучився до спорудження пам'ятного Хреста і тим, хто прийшов вшанувати загиблих героїв. Гадаємо, що ніколи не заросте стежина до цього величного символу терпіння, страждань, самопожертви наших сучасників в ім'я волі українського народу.

Теодор ДРОВНИЧ

ДУХОВНЕ

Усі ми ходимо під Богом. За буденними клопотами, вирішенням щоденних житейських проблем чи то родинних, чи службових, за переживаннями долею країни, близьких людей не завжди викроюємо хвилину-другу, щоб спокійно, без поспіху поспілкуватись з Ним... І лише, коли доля ставить нас на межу, відкриваємо своє серце Господу. Молимось, дякуємо, каємось, просимо...

ДОПОМОЖИ НАМ, ГОСПОДИ...

О, Боже! Ти мій Всевишній! Для мене це все, що можу чути на цьому світі. Ти приніс мені добро, щирість, нестриманість та нелюбство до тих, хто вбиває, краде, обманює, осуд за неправильні дії. І я хочу бути з Тобою щохвилини!

Більше ніж Ти, нема для мене, тому прошу Тебе, допоможи мені в здоров'ї.

Бо тільки Ти вивів мене з передсмертного лабіринту, дав можливість отримати добрі руки для лікування. І за це я Тобі щиро вдячний.

Моє тіло й душа були на грані знемагання. Я переніс велике випробування, але Ти дав мені можливість вижити. Я чотири рази був на межі смерті, але мої ангели завдяки Тобі не дали мені загинути, дали можливість далі жити і цим моїй дружині, дітям і внукам відчути допомогу.

Я відчуваю, що роблю добру справу як батько та сім'янин.

Я не буду в житті безвідповідальним, бо прекрасно відчуваю, що в суспільстві не можна бути байдужим, а діяти на благо всього прекрасного, що тобі дав Всевишній. Це – гарне ставлення до людей, творіння й відновлення прекрасного, любов до природи, це – жити в допомозі іншим, віддячити тим, хто дав тобі підвестися на ноги.

Боже! – дай жити! Дай мені продовжити життя і бути разом з тими, що можуть покращити його.

Не дай можливості керувати світом тим, що ведуть його до загибелі. Адже людське суспільство має в цьому світі вже довго свої уподобання. Прошу Тебе: дай отямитись тим, що несуть смерть, злидні й злигодні, лукавство, бандитизм, грабежі.

Допоможи нам! Адже так хочеться дожити в цьому світі до торжества прекрасного – до миру, злагоди, єдності, розуміння один одного, до часу щасливої України.

Ігор КРІЦАК *(складено 4 листопада 2014 р. після поховання доброї людини – Михайла Дідуха, який помер від меланоми)*

НАШОГО РОДУ...

ЧИЙОГО КОРІННЯ

КОСТЯНТИН УШИНСЬКИЙ та МИКОЛА ГОГОЛЬ ПРО СЕБЕ

Непроста історія нашого народу була в часи Російської імперії. Українська мова була заборонена. Укази Петра І, Катерини ІІ, антиукраїнська діяльність В. Бєлінського та сотні інших винищувачів всього українського руйнували душі й серця українців. Тому для українських вчених, письменників вибору не було. Вони змушені творити свої шедеври мовою імперії, де, як писав Тарас Шевченко, «від молдаванина до фіна на всіх язиках все мовчить».

Із прочитаного дізнаємось... Так, редактор-видавець «Библиотеки для чтения» А. Старчевський переповідав: «Костянтин Ушинський сказав мені, коли я кілька разів зауважив йому, що мені все здається, начебто він польського походження: Ні, я хохол, рід наш старовинний малоросійський, дворянський». Як пише дослідник Віктор Терлецький, читаючи праці Ушинського, ми час від часу натрапляємо на згадки про отчий край: «Знову згадав батьківщину: ось село заснуло, а пісня все не засинає», «Добродушний вигляд його обличчя нагадував мені моїх знайомих, степних поміщиків», «Полтавська губернія є рівнинною переважно, а також і самою чистою Малоросією... На південному її краї, за рікою Сулою, починають уже з'являтися степові простори; «...на нашій північній Україні норманське, фінське і слов'янське життя часто переплітаються в такі вузли, які нелегко розплутати», якщо захочете вислухати м'яку, гармонійну, зовсім незайману малоросійську мову розмовляйте тільки з жінками полтавських сіл».

У листі до Михайла Максимовича 1833 р. Микола Гоголь пише: «Туда, туда! В Киев, древний, прикрасный – Киев! Он наш, он не их, неправда? Там, или вокруг него, деялись дела старины нашей... Да, это славно будет, если мы займем с тобой киевские кафедры. Много можно будет сделать добра». В оригіналі листа, який зберігається у Ягеллонському університеті, записано: «Богдану Залеському. 1837 р. Париж. Дуже-дуже жалко, що не застав пана земляка вдома... Ти й нас би не забував, писульки в Рим слав. Добре було б, коли б сам туди коли-небудь примандрував. Дуже, дуже близький земляк, по серцю ще ближчий, чим по земли. Микола Гоголь».

Україна дала Російській імперії генія, який показав світові, що там, де немає свободи, панують «мертві душі». Мабуть, ця імперія вбивала і вбила душу Миколи Гоголя за любов до України. Шануймо і любім наше, українське.

Богдан СУШЕВСЬКИЙ, *просвітянин*

ЦЕ – НАША ІСТОРІЯ

На Зелені свята на Меморіальному цвинтарі в Івано-Франківську 16 червня 1989 року

У ці дні минає 25 років з часу відновлення леґальної діяльності Української Греко-Католицької Церкви, яка була заборонена безбожним і кривавим комуністичним режимом.

В ЄДНОСТІ З НАРОДОМ

Великий внесок у боротьбу за створення незалежної держави і єдиної незалежної української Церкви зробили і роблять священики й віряни, які, незважаючи на переслідування і терор окупаційних режимів, вірили в цю світлу і непереможну ідею – ідею єдності народу, віри і Церкви у власній незалежній державі. Шлях боротьби був тернистим і кривавим, але народ, ведений такими непересічними і незаперечними духовними лідерами як Андрей Шептицький, Йосиф Сліпий, Мирослав Любачівський, Любомир Гузар і Святослав Шевчук твердо вірив і далі вірить у кінцеву перемогу.

СКИНУТИ ЯРМО

Яскравою віхою на цьому шляху стали 80-ті роки минулого століття, коли наближалась тисячолітня річниця хрещення Київської Русі (1988) рівноапостольним князем Володимиром. Український народ і його заборонена Церква робили все активніші спроби звільнитись від безбожницького, людиноненависницького, комуністичного московського ярма. Навесні 1988 року радіо «Свобода» відзначало, «що серед віруючих Західної України відчувається велике піднесення, спонтанно збирають підписи і їдуть зі зверненнями до Москви домагатися леґалізації їхньої парафії», і що за перші три місяці зібрано більше десяти тисяч підписів на підтримку УГКЦ. До органів місцевої влади і в Раду у справах релігії при уряді УССР з проханням про реєстрацію греко-католицьких громад надійшло 11 звернень з Тернопільської області, 15 – з Івано-Франківської, 20 – з Закарпатської. Процесу відновлення і леґалізації Греко-Католицької Церкви в Україні сприяв ще й фактор загальної кризи комуністичної тоталітарної системи, який привів до спроби модернізації прогнилої системи шляхом так званої перебудови, демократизації і нового мислення, ініційованих генсеком КПСС М. Горбачовим у 1985 році. Відбулась його зустріч у Римі з папою Іваном Павлом ІІ, що привело до встановлення дипломатичних відносин між СССР і Апостольською столицею. Ватикан вимагав від комуністичного лідера дотримуватись принципів свободи совісті і віросповідання.

Перспективи відродження УГКЦ підкріплювались наявністю діючої в підпіллі церковної організації і багатомільйонної громади, готової до рішучих дій. За даними тодішнього верховного архієпископа і кардинала Мирослава Івана Любачівського підпільний єпископат в Україні нараховував 10 ієрархів, близько тисячі священиків, 1200 монахів і монахинь та 4,5 млн. вірян. Радянська сторона наводила інші дані. Так, у Львівській області було 147 священиків, 254 монахів та монахинь, в Івано-Франківській – 45 священиків, 73 монахи, близько 15 тис. вірних; в Тернопільській – 17 священиків, 38 ченців і 2–3 тис. вірних; на Закарпатті – 50 священиків, 20 ченців, 15–20 тис. мирян. Активна підтримка державно-комуністичного апарату в його спробах посварити віруючих в нашому краї йшла з боку Російської Православної Церкви, яка крім підриву свого духовного контролю боялась і значних матеріальних втрат. Адже на початок 1988 року з 4418 її приходів в Україні близько половини припадало на західноукраїнські області.

Поштовхом для розгортання широкого громадянського релігійного руху стала поява 26 квітня 1987 року на недіючій греко-католицькій каплиці в с. Грушів Дрогобицького району Львівської області зображення Богородиці. Сюди потяглись десятки тисяч паломників. 28 травня перед святом Вознесіння Ісуса Христа потік людей з Львівської та сусідніх областей сягнув більше 30 тис. осіб, а сума добровільних пожертв склала близько 60 тис. карбованців. Богослужіння проводили священики Греко-Католицької Церкви з використанням відповідної атрибутики. Лунали заклики до влади дозволити реєстрацію церковних громад і передачі їм занедбаних в радянські часи культових споруд. У Львові була створена Ініціативна група з боротьби за леґалізацію Греко-Католицької Церкви в Україні, яка складалась із колишніх політв'язнів: С. Хмари, братів Горинів, Й. Терелі та інших, як йшлося в повідомленні місцевого обкому компартії в ЦК КПУ за серпень 1987 року, «націоналістично налаштовані особи, які звільнені з ув'язнення, намагаються блокуватися з уніатами-екстремістами, використовуючи їх у ворожих цілях для проведення спільних провокаційних акцій. Не виключено, що буде відновлено діяльність так званого «комітету захисту Католицької Церкви в Україні».

І дійсно – комітет, на чолі якого після від'їзду Й. Терелі в Канаду став теж недавній в'язень совісті Іван Гель, продовжив попередню діяльність ще з більшою енергією. Важливим кроком стала відкрита заява двох єпископів: Павла Василика й Івана Семедія, 23 священиків та великої групи ченців і вірян греко-католиків папі римському Іванові Павлу ІІ про вихід з підпілля з проханням всіма можливими способами сприяти справі леґалізації УКЦ в Україні.

ЗІБРАННЯ, ВІДПРАВИ, ПАНАХИДИ

Найбільш масовими були зібрання: в Грушеві (5–6 тис.), 5-тисячне зібрання на богослужіння в колишньому Гошівському монастирі 17 липня 1988 року та 15-тисячне – в с. Зарваниця на Тернопільщині, що проходило 16–17 липня того ж року за активної участі членів комітету. Комуністична влада назвала єпископа Павла Василика одним із головних «організаторів 20-тисячного антирадянського релігійного зборища у Зарваниці» (кількість учасників спеціально прибільшувалась для збільшення вини). Його притягли до адміністративної відповідальності (штраф) і винесли офіційне попередження, що в разі повторення подібних дій буде пред'явлене кримінальне звинувачення.

Такі ж звинувачення прокурор Мельников висунув Івану Гелю після затримання на Личаківському кладовищі, де відбувалась панахида пам'яті жертв сталінського терору, що зібрала більше чотирьох тисяч учасників. Попереджали також Ярослава Лесіва, Степана Хмару, Василя Кобрина, о. Петра Зеленюка, о. Миколу Куця та багатьох інших активістів. Отця Михайла Гавриліва і Юрія Руденка засудили до 15 діб арешту. Священиків Івана і Тараса Сеньківих забрали до війська на збір врожаю. Всіх їх було оштрафовано окремо за кожний захід.

Михайло ФРЕЇК,
завідувач МК «Дем'янів Лаз»

(Далі буде)

З РОСИ І ВОДИ!..

ВІТАЄМО!

1 січня святкує свій славний ювілей депутат обласної ради, заслужена вчителька України, автор десяти унікальних збірників диктантів і переказів («І. Мазепа», «С. Бандера», «В. Чорновіл»), письменник, керівник першої на Бойківщині «Молодої Просвіти», районної «Просвіти» і ВО «Свобода»

ОКСАНА ТЕБЕШЕВСЬКА.

Людина-добротворець патріотизм успадкувала від січовика Антона Бойка, який підживлюють батьки, чоловік Богдан, «Свобода». Вона – ідеальна мама і дружина.

Всю доброту, яка існує в світі,
Всю радість, що живе серед людей,
Найкращі всі, що до вподоби квіти
Даруєм Вам у цей святковий день.

Бажаємо родинного святкування ювілею, щасливого нового року, колядування, здорового просвітянського довголіття на славу України.

Дякуємо за дар великої вчительки, що виводить у світ нові покоління патріотів.

Від просвітян краю
Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ,
від просвітян Калущини Ігор КОТИК

ЮВІЛЕЇ

З ЖИТТЄПИСУ

Оксана Тебешевська народилася 1 січня 1955 року у селі Брошневі Рожнятівського району в родині Уляни та Степана Бойків.

З відзнакою закінчила школу, філологічний факультет Івано-Франківського педагогічного інституту імені Василя Стефаника. Вчитель рідної мови та літератури у Голинській середній загальноосвітній школі. З 2004 по 2007 рік викладала (за сумісництвом) українську мову і літературу в Калуській гімназії

Заслужений учитель України, вчитель-методист, відмінник народної освіти. Її вихованці – переможці та призери районних, обласних, Всеукраїнських олімпіад і конкурсів. Методичні матеріали О. Тебешевської видані окремими посібниками, а також публікуються у Всеукраїнських, обласних газетах, журналах, збірниках, а педагогічний досвід занесений до картотеки обласного ІППО. Переможець обласного і фіналіст Всеукраїнського конкурсу «Учитель року-2002». Делеґат трьох з'їздів працівників освіти і науки (1987, 2001, 2011).

Активна громадська діячка. З 2000 року є заступником голови Калуського міськрайонного товариства «Просвіта», керівником осередку «Молодої Просвіти» села Голинь, керівником районної молодіжної літературної студії «Провесінь», наукового гуртка «Літературознавець», членкиня Правління Калуського міськрайонного товариства «Бойківщина». Організаторка численних літературно-мистецьких, культурно-спортивних заходів. За вагомий особистий внесок у справу українського національного відродження, розбудову та зміцнення Української держави нагороджена медаллю ВУТ «Просвіта» імені Тараса Шевченка «Будівничий України».

Лауреат обласної педагогічної премії імені Мирослава Стельмаховича (Івано-Франківськ, 2004), районної премії імені Костянтини Малицької (Калуш, 2000), літературної премії імені Мирона Утриска (м. Турка Львівської обл., 2000 – за збірку поезій «На березі долі»; 2006 – за книжку прози «Про що мовчить Михайлова скрипка» та збірку поезій «Тиша немовлених слів»; 2013 – за збірку поезій «Розлуння»), нагороджена знаком «Василь Сухомлинський» (2009), удостоєна обласної премії імені Марійки Підгірянки у номінації «Література» (2014).

Учасниця сільських, районних, обласних змагань з волейболу, тенісу, шахів. Упродовж 25-ти років є переможцем районних, у 1999, 2000, 2003–2005 рр, обласних змагань з шашок.

Оксана Тебешевська є також редактором-упорядником альманаху літстудії «Провесінь», «На крилах веселкових мрій», редактором книги «З горіха зерня», роману французького письменника Тьєрі Есса «Демон», збірки вибраних творів Михайла Козоріса та ін.

Художні твори, літературно-критичні та краєзнавчі матеріали (понад 150 публікацій) Оксани Тебешевської друкувались у журналах «Всесвіт», «Дзвін», «Дивослово», «Перевал», «Обрії», «Літопис Бойківщини», газетах «Літературна Україна», «Слово Просвіти», «Новий час», «Галичина», «Галицька Просвіта», «Маяк Португалії», «Слово» (Португалія), «Діти Марії» (Львів), «Нова Зоря», «Дзвони Підгір'я», «Вісті Калущини» та ін. Зараз Оксана Тебешевська працює над художньо-документальною книжкою про родину українських патріотів – Стебельських та збірником есеїв, нарисів, рецензій, наукових досліджень.

Отож здоров'я, многих літ, творчої снаги, дорога наша пані Оксано!

***

Віншуємо голову осередку «Просвіти» с. Довга Войнилівська Калуського району

ЛЕСЮ КРАСНЯК.

Зичимо чистого щастя, успіхів у праці, у коханні, бажаємо всіляких гараздів, радості від життя.

Хай доля Ваша піснею зліта,
Розквітне цвіт калиною у лузі,
Хай будуть щедрими літа
На щастя, на здоров'я і на друзів.

Просвітяни Калущини

СПОРТ

ТАК ТРИМАТИ, ПАНЕ ВАСИЛЮ!

У Києві відбулися змагання на зимовий Кубок України з легкої атлетики серед ветеранів (осіб старших 30 років). У змаганнях взяли участь спортсмени майже з усіх реґіонів України. Кожну область представляли десять спортсменів, окрім нашої.

Незважаючи на те, що Івано-Франківську область представляв лише один учасник – Василь Кричун, він виборов для області призове третє місце. Наш представник став переможцем з бігу на 400, 800 та 1500 м, а також став призером з бігу на 200 м і спортивної ходьби на 3000 м. Отож у нього – призове третє місце і диплом Міністерства молоді та спорту України.

Так тримати, пане Василю, і в Новому, 2015-му, році.

У НД «ПРОСВІТА»

ТОРКНУЛАСЬ ДУШІ КОЖНОГО

У НД «Просвіта» відбувся творчий вечір вихованки Клубу обдарованих дітей обласної «Просвіти» Владислави Німащук. Саме на маминих українських піснях виколисана дівчинка. Ми вже розповідали про Іринку Кривень з Рогатина, Христинку Васкул з Коломиї, Софійку Терлецьку з Бурштина, Даринку Чумичкіну з Івано-Франківська. А тепер – про Владиславу Німащук.

Живе вона з батьками, мамою Оксаною та батьком Володимиром, у мальовничому передмісті Франкового міста – Клузові. Успішно здобуває знання в середній школі, вчиться на «відмінно». Щоб гармонійно розвиватися, батьки подбали й віддали її на навчання у просвітянську вокальну школу до вчителя Руслани Денеги, а музичне оформлення робить звукорежисер Іван Лабач.

Вокалом вона займається у нас більше трьох років і успіхи вже зримі. Вона як пуплик серед великих квітів, тобто співаків, які є в нашому великому шоу-бізнесі. Віримо, що недалеко той час, коли її Богом даний талант ще більше розвинеться і дасть плоди.

Річною дитиною, не маючи ще доброї вимови, Владислава точно відтворювала почуті пісні, причому артистично пританцьовувала. Батьки, дідусь і бабуся придивлялись до неї і не могли натішитися. Спочатку вони були головними її слухачами й суддями, від оцінки яких залежали всі подальші виступи дитини. Владислава співала на сімейних святах, але прагнула на сцену. Батьки віддали Владочку в танцювальну школу до керівника Лариси Медведєвої, де вона з танцювальним колективом дебютувала на сцені облмуздрамтеатру ім. І. Франка. І ось у чотирирічному віці цей момент настав: у щасливу хвилину – перша пісня на сцені.

Їй аплодували вже й на столичній сцені, де вона пройшла у півфінал найбільшого дитячого фестивалю «Крок до зірок». Вона була окрасою багатьох заходів, які проводилися в нашому місті й області. Зокрема, різноманітні концерти з нагоди Дня міста, Дня Незалежності, творчі вечори, на персональній виставці картин поетеси й художниці Наталії Мойсей...

Знімалася у відеокліпах («Зимовій казці», до Дня Матері), брала участь у зйомках розважальних програм, які транслювалися по ОТБ «Галичина». Владислава Німащук ще така маленька, а вже має свій альбом «Я люблю Україну», над яким працювали продюсерський центр «Музібастудіо» та викладач вокалу Руслана Денега.

Дівчинка дуже любить Україну, її красу, гори й ріки, її простори, і про неї вона співає свою пісню «Я люблю Україну». «Білий сніг» – весела пісенька в репертуарі Владислави Німащук, яку вона залюбки виконала на вечорі. В її репертуарі є теж пісні англійською мовою.

А щоб було хороше рідній кровиночці, про це вже дуже старається мати. Присутні звернули увагу на її вишитий бісером одяг. Це мама вкладала свою душу днями й ночами, щоб дівчинка-перлинка була найкращою в світі. Їй Владислава теж присвятила пісню.

А татусь Владислави, пан Володимир, – бізнесмен, славний, енергійний, наполегливий, мужній і дбайливий, який є прикладом для інших, і свою виважену батьківську науку передає дітям – Владиславі й Настусі. Тож як для таких татів не співати? Йому вона дарувала свій музичний сувенір – пісню-дебют про тата.

Разом з Владиславою у Клубі обдарованих дітей займаються й інші діти, зокрема її однокласниця Вікторія Березовська, яка взяла участь у творчому вечорі й виконала пісню «Лялька».

Під час заходу було використано різні шумові звукові та світлові ефекти. Участь брали танцювальні колективи Клубу спортивно-бального танцю «Діамант» (керівники – Світлана і Володимир Дзюби) та ЗОШ № 24 (керівник – Олена Чижонок). Були присутні керівники вокальних студій міста і їхні вихованці.

Сподіваємось, що чарівна й ніжна мелодія пісень Владислави Німащук торкнулась душі й маленьких сердець, звеселила присутніх малиновим передзвоном, наповнила теплом і радістю. Вона як справжнє диво скликає до себе, єднає, дарує кожному свою любов, зігріває, вчить добра, вселяє віру й надію в щасливе майбутнє.

Михайлина БОДНАР,
автор сценарію та режисер-поставновник творчого вечора

БУВАЛЬЩИНИ

ЗДОГАДАВСЯ

Дзвінок вчительці:

– Добрий день, Ганно Пилипівно! Це Климчук вітається з вами. Щойно з відрядження повернувся і відразу дзвоню. Що там мій наробив у школі?

– В кабінеті біології вітався зі скелетом і руку йому відірвав. А череп скелета у відповідь упав і поцілив малому у лоба та набив ґулю. Довелося холодний компрес прикладати до голови. Тепер у кабінет біології його ніяка сила не затягне. Боїться скелета, каже, що скелет на нього напав і його побив. Як здогадалися, чи може уже хтось доповів? Не встиг я увійти в кімнату й переодягтися, як малий бешкетник у шафі заховався.

ЗАКІНЧИВ ШКОЛУ

Дем'янчик перший раз пішов у школу. Ледь висидів до кінця уроків. Коли повернувся додому, радісно повідомив:

– Мамусю, я закінчив школу. Вчителька попрощалася з нами й сказала: уроків більше не буде.

Станіслав ГРИНДА

ЛЮБИ І ЗНАЙ СВІЙ РІДНИЙ КРАЙ...

КАЛЕНДАР ПРОСВІТЯНИНА

СІЧЕНЬ

1 СІЧНЯ

Новий рік.

День народження Степана Бандери (1909–1959), головного Провідника ОУН, теоретика і практика національно-визвольного руху, уродженця с. Старий Угринів тепер Калуського району.

85 років від дня народження **Богдана Стефанюка,** поета, кандидата технічних наук, кібернетика, вченого-винахідника, уродженця с. Суботів Галицького району.

80 років від дня народження **Володимира Серемчука** (1935–2008), пароха церкви Вмч. Параскеви в Болехові, автора новел на морально-релігійну тематику, зокрема збірки «Божий палець».

70 років від дня народження **Ярослава Гладкого,** матеріалознавця, доктора технічних наук, уродженця с. Фитьків Надвірнянського району.

60 років від дня народження **Оксани Тебешевської,** вчительки, громадської діячки, авторки багатьох публікацій літературно-краєзнавчого характеру, поетичних збірок, лауреата премії ім. М. Стельмаховича, уродженки с. Брошнів Рожнятівського району.

2 СІЧНЯ

125 років від дня народження **Михайла Голинського** (1890–1973), українського тенора, уродженця с. Вербівці тепер Городенківського району. Похований у м. Едмонтон (Канада).

70 років від дня народження **Дарії Андріяшко,** художниці, члена НСХУ, директора галереї народного мистецтва НСМНМУ, уродженки с. Іллінці Снятинського району.

3 СІЧНЯ

80 років від дня народження **Василя Лукашка,** різьбяра, столяра, лауреата Національної премії ім. Т. Шевченка, уродженця с. Смодна Косівського району.

70 років від дня народження **Ярослава Лесіва** (1945–1991), греко-католицького священика, поета, дисидента, уродженця с. Лужки Долинського району.

4 СІЧНЯ

90 років від дня народження **Осипа Зінкевича,** видавця і громадсько-культурного діяча, члена СЖ в екзилі (США), уродженця с. Малі Микулинці тепер Снятинського району.

5 СІЧНЯ

135 років від дня народження **Тита Євгена Бурачинського** (1880–1968), хірурга, автора серії наукових праць, уродженця с. Криворівня тепер Верховинського району.

135 років від дня народження **Василя Верховинця** (1880–1938), композитора, хорового дириґента, хореографа і фольклориста, уродженця с. Старий Мізунь тепер Долинського району.

65 років від дня народження **Василя Гурмака,** скульптора, професора кафедри монументально-декоративної скульптури ЛНАМ, заслуженого діяча мистецтв України, члена НСХУ, уродженця с. Назавизів Надвірнянського району.

6 СІЧНЯ

Навечір'я Різдва Христового (Святий вечір).

70 років від дня народження **Василя Парпана,** доктора біологічних наук, професора, академіка Лісівничої та Екологічної академій наук України, уродженця с. Долиняни Рогатинського району.

7 СІЧНЯ

Різдво Христове.

8 СІЧНЯ

Собор Пресвятої Богородиці і Святого Йосифа Обручника.

125 років від дня народження **Івана Новодворського** (1890–1942, на засланні), адвоката, громадсько-просвітнього і політичного діяча УСРП, репресованого у 1939 р. більшовицьким режимом.

100 років від дня народження **Василя Симчича** (1915–1978), режисера, кіноартиста, актора коломийського театру, уродженця с. Середній Березів тепер Косівського району.

90 років від дня народження **Танасія Баранюка** (1925–1964), народного майстра художнього різьблення на дереві, члена НСХУ, уродженця м. Косів.

80 років від дня народження **Василя Симоненка** (1935–1963), відомого українського поета, публіциста, шістдесятника.

9 СІЧНЯ

Первомученика і архідиякона Стефана.

140 років від дня народження **Степана Томашівського** (1875–1930), дослідника історії Галичини.

Підготував ***Петро АРСЕНИЧ***

(Далі буде)